

Τα Μαγικά Μαξιλάρια - The sequence

Μαριαλένα	<p>Πριν από πολλά χρόνια, κι εγώ δεν ξέρω πόσα, υπήρχε μια χώρα η Ουρανούπολη, την οποία κυβερνούσε για ένα διάστημα ένας μισητός άρχοντας ο Αρπατίλαος. Ο Αρπατίλαος ήταν ένας άπληστος βασιλιάς, που το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν πώς να μαζεύει χρήματα βάζοντας τους πολίτες αυτής της χώρας να δουλεύουν ασταμάτητα. Και τα είχε καταφέρει καλά · με διάφορους αναγκαστικούς νόμους είχε απαγορέψει πολλά πράγματα που έδιναν χαρά και ξεκούραση στους ανθρώπους, όπως τις Απόκριες, τα πάρτι των γενεθλίων, τα διαλείμματα των σχολείων, τα λούνα παρκ και τις παιδικές χαρές, τις Κυριακές, τα πάρκα και τους ανθόκηπους. Οι πολίτες αυτής της χώρας έπρεπε να δουλεύουν ασταμάτητα για να παράγουν όσο πιο πολύ περισσότερη παραγωγή έτσι, ώστε ο Αρπατίλαος να ζει μέσα στα πλούτη και τη χλιδή. Και όλος αυτός ο πλούτος μαζευόταν στο παλάτι του Αρπατίλαου και μετατρεπόταν σε πολύτιμους λίθους για τα δώδεκα στέμματά του, ένα για κάθε μήνα που κυβερνούσε.</p> <p>Ο Αρπατίλαος είχε εκτός από τα δώδεκα στέμματά του ένα μαύρο φτερό για να γράφει τους νόμους και ένα τηλεσκόπιο για να παρακολουθεί το λαό και να βλέπει ποιος παραβαίνει τους αναγκαστικούς νόμους που έγραφε με το φτερό. Βέβαια δεν ήταν μόνος του, είχε καταχθόνιους συμβούλους που τον βοηθούσαν στο μισητό έργο του και φρουρούς που επέβλεπαν για την τήρηση των νόμων.</p>
-----------	--

<p>Δήμητρα</p>	<p>Ο λαός του το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να δουλεύει ασταμάτητα. Ελεύθερος χρόνος δεν υπήρχε και η μοναδική τους ξεκούραση ήταν οι ώρες που είχαν για ύπνο. Ήταν οι ώρες όπου μπορούσαν οι πολίτες να ονειρεύονται και στα όνειρα δεν μπαίνουν περιορισμοί. Εκείνες τις ώρες λοιπόν, δεν μπορούσε να τις ελέγχει ο Αρπατίλαος και τις θεωρούσε χαμένες ώρες. Ένας σύμβουλος του, ένα κακός μάγος βρήκε τη λύση για το πρόβλημα αυτό. Έφτιαξε κάτι μαγικά μαξιλάρια τα οποία αντί για όνειρα δημιουργούσαν εφιάλτες στους ανθρώπους, με αποτέλεσμα να μην ξεκουράζονται στον ύπνο τους και σιγά σιγά να μη θέλουν να κοιμούνται γιατί ο ύπνος στους ήταν πιο εφιαλτικός και από την πραγματική τους ζωή. Ο Αρπατίλαος, με έναν καινούργιο αναγκαστικό νόμο μοίρασε τα μαγικά μαξιλάρια σε όλους τους πολίτες, μάζεψε τα παλιά και τα κατέστρεψε. Σε λίγο καιρό όλοι οι πολίτες αυτής της χώρας ήταν έτοιμοι να δουλεύουν ασταμάτητα χωρίς καν να υπάρχει ούτε ένα όνειρο. Οι άνθρωποι πήγαιναν στη δουλεία κουρασμένοι γιατί δεν ξεκουράζονταν από τον ύπνο τους, μα επέστρεφαν και στο σπίτι τους με ένα φόβο : ποιον τρομερό εφιάλτη θα έβλεπαν πάλι το βράδυ.</p>
<p>Μαριαλένα</p>	<p>Το ίδιο και τα παιδιά. Στο σχολείο που και που εξέφρασαν την κούραση τους και το μαρτύριο που τραβούσαν από τους εφιάλτες. Όμως κάποια στιγμή ένας δάσκαλος ανακάλυψε τι είχε κάνει ο Αρπατίλαος με τα μαξιλάρια και συνωμότησε με τα παιδιά να βρουν έναν τρόπο να ελευθερωθούν από αυτά και επιστρέψουν τα ωραία όνειρά τους. Ο τρόπος ήταν απλός, έφτιαξαν δύο αντιεφιαλτικά μαξιλάρια και τα έδωσε σε δύο παιδιά να κοιμούνται σε αυτά.</p>

	<p>Τα παιδιά έπαψαν να βλέπουν εφιάλτες και ξαναγύρισαν στα ωραία όνειρά τους. Τα όνειρα που έβλεπαν τα έλεγαν στα άλλα παιδιά, αυτά στους γονείς τους, εκείνοι στους συναδέλφους τους στη δουλειά κι έτσι διαδίδονταν πια τα όνειρα των δύο παιδιών. Οι άνθρωποι είχαν ήδη ένα κίνητρο να πηγαίνουν στη δουλειά τους, να μαθαίνουν τα όνειρα που είχαν δει αυτά τα παιδιά και να τα διαδίδουν στους άλλους. Δεν άργησε ο καιρός που ο λαός κατάλαβε ότι για την κατάσταση αυτή έφταιγαν τα εφιαλτικά μαξιλάρια και ο Αρπατίλαος και ένα βράδυ ξεσηκώθηκαν. Μάζεψαν τα μαξιλάρια και τα πήγαν κρυφά στο παλάτι όπου βρισκόταν ο βασιλιάς, οι σύμβουλοί του και όλη η φρουρά καθώς είχαν σταματήσει τις βραδινές περιπολίες αφού δεν υπήρχε πια λόγος. Μόλις ο Αρπατίλαος ξύπνησε και είδε αυτήν την κατάσταση φώναξε στους στρατιώτες του. Αυτοί κοιμισμένοι και ζαλισμένοι από το ποτό και τον ύπνο έβγαλαν τα σπαθιά τους και με λύσσα κατέστρεφαν ότι έβλεπαν μπροστά τους. Μα μπροστά τους ήταν τα εφιαλτικά μαξιλάρια και με αυτόν τον τρόπο καταστράφηκαν αυτά αλλά και η δικτατορία του Αρπατίλαου. Έτσι οι κάτοικοι στην Ουρανούπολη ξαναέφτιαξαν τη ζωή τους χωρίς τον Αρπατίλαο, με τις Κυριακές, με τις γιορτές τους, με τον ελεύθερο χρόνο τους και το δικαίωμα να ονειρεύονται.</p>
<p>Δήμητρα</p>	<p>Τα χρόνια πέρασαν και μάλιστα πέρασαν πολλά. Η Ουρανούπολη δεν υπάρχει πια και οι απόγονοι αυτής της χώρας βρίσκονται κάπου ανάμεσά μας.</p> <p>Στο πέρασμα αυτών των χρόνων οι άνθρωποι δούλεψαν πολύ και πραγματικά κατάφεραν πολλά πράγματα. Νίκησαν</p>

	<p>κάποιες ασθένειες και με διάφορες τεχνικές και φάρμακα μεγάλωσαν το όριο ζωής των ανθρώπων. Έφτιαξαν καλύτερα σχολεία, σχολεία για όλους, με σύγχρονα μέσα, με ειδικευμένο εκπαιδευτικό προσωπικό, έτσι ώστε να ετοιμάζονται τα παιδιά πιο καλά να βγουν στην κοινωνία των μεγάλων. Προστάτεψαν με διάφορους τρόπους όλες αυτές τις ομάδες ανθρώπων που δεν μπορούσαν να προσφέρουν κάτι στην κοινωνία, είτε λόγω ηλικίας, είτε κάποιων άλλων χαρακτηριστικών. Έφτιαξαν σύγχρονα μέσα μεταφοράς, έτσι ώστε να πηγαίνουν οι άνθρωποι πιο γρήγορα από τον έναν τόπο στον άλλον. Σύγχρονα μέσα επικοινωνίας και οι άνθρωποι ενός τόπου μπορούσαν να μαθαίνουν σε πραγματική στιγμή τι συμβαίνει σε κάποιο άλλο μακρινό μέρος. Έφτιαξαν ωραία ρούχα και δημιούργησαν νέες γεύσεις. Η ζωή πραγματικά είχε γίνει καλύτερη. Ήταν όμως πράγματι έτσι?</p>
<p>Μαριαλένα</p>	<p>Οι άνθρωποι είχαν καταφέρει από τη μια να κατοχυρώσουν κάποια δικαιώματα όπως το να εργάζονται οκτώ ώρες, το δικαίωμα να εκπαιδεύονται, να τους παρέχεται ιατρική φροντίδα όταν αρρωσταίνουν και άλλα. Όμως δεν ίσχυαν αυτά στην πράξη. Τα λεφτά δεν έφταναν ποτέ με αποτέλεσμα να εργάζονται περισσότερες ώρες - νόμιμα πάντα βέβαια- για να μπορούν να πληρώνουν για μια καλύτερη εκπαίδευση, για καλύτερη υγεία και πάνω απ' όλα για να διασφαλίζουν και το μέλλον των παιδιών τους. Χρόνος δεν υπήρχε πολύς, ούτε καν για ξεκούραση. Όλοι έτρεχαν, άλλοι στη δουλειά, άλλοι σε σχολεία, άλλοι σε φροντιστήρια, σε ωδεία, σε μπαλέτα και άλλα. Αν έβλεπες τον κόσμο από ψηλά θα χαιρόσουν γιατί έβλεπες τους ανθρώπους σε μια ζωντανή κίνηση και ότι κινείται σίγουρα δεν είναι νεκρό. Αν όμως</p>

	κατέβαινες στο ύψος των προσώπων τους αυτό που σίγουρα δε θα έβλεπες ήταν το αυθόρμητο γέλιο, λες και απαγορευόταν. Και ήταν λογικό, μέσα σε όλο αυτό το τρέξιμο ποιος είχε κουράγιο ή το χρόνο για να χαλαρώσει και να γελάσει. Πολυτέλεια !!!!!
Δήμητρα	Κάπου λοιπόν μέσα σε αυτόν τον κόσμο, σε μια μεγάλη πόλη, σε ένα σχολείο, κάποια παιδιά είχαν μαζευτεί το Σάββατο το πρωί και αφού βέβαια είχαν τελειώσει τις υποχρεώσεις τους με τα διαβάσματα , τα φροντιστήρια , τα ωδεία και ότι άλλο είχαν να κάνουν. Εκεί μαζεύονταν για να παίξουν καθώς δεν υπήρχαν πάρκα για να το κάνουν αυτό. Μα και να υπήρχαν δεν θα υπήρχε η ώρα να πηγαίνουν. Μα και αν υπήρχε η ώρα θα έπρεπε κάποιος να φυλάει τα παιδιά και δεν υπήρχε άνθρωπος γιατί όλοι δούλευαν. Έτσι η μόνη λύση είναι να μαζεύονται τα παιδιά σε ένα κλειστό χώρο για να περνούν εκεί κάποιες ώρες.
	<i>[στο χώρο βρίσκονται :Ιωάννα Φ. , Άντζυ , Κάθριν, Ιωάννα Γκ., Αγγελική, Ροδόπη, Χριστίνα, Μαρία, Ανδριάννα, Αναστασία, Κρίστου και συζητούν]</i>
Ιωάννα Φ 1	Ωραία είναι, επιτέλους λίγο μόνοι!
Άντζυ 2	Ναι, μακριά από τα πολλά διαβάσματα!
Κάθριν 1	Αυτό ξαναπέστο!
Άντζυ 2	Τι του ήρθε και μας έβαλε τόσα πολλά διαβάσματα πια!

Ιωάννα Φ 1	Εμ, κι εμείς γλώσσα δε βάλουμε μέσα στην τάξη, αφού και εμένα με έπιασε το κεφάλι μου από τη φασαρία.
Ιωάννα Γκ 2	Να, γι' αυτό είναι ωραία τώρα!
Κάθριν 1	Πρέπει όμως να κάνουμε όλα αυτά τα μαθήματα μέσα στο Σαββατοκύριακο! Εγώ δεν ήθελα να έχουμε όλα αυτά, πότε θα παίξουμε?
'Ανζυ 2	Του Αγίου Ποτέ! Το πρωί σχολείο, το μεσημέρι φροντιστήριο, το απόγευμα ωδείο ή μπαλέτο, το βράδυ διάβασμα και την άλλη μέρα άντε ξανά και από την αρχή.
Ιωάννα Φ 1	Και έρχεται το Σαββατοκύριακο και έχουμε πιο πολλά και από τις καθημερινές. Καλύτερα είναι τις καθημερινές. Τουλάχιστον τότε έχουμε και τα διαλείμματα στο σχολείο. Ενώ το Σαββατοκύριακο...
'Ανζυ 2	Το Σαββατοκύριακο θα έπρεπε να καθόμαστε και να ξεκουραζόμαστε!
Αγγελική 1	Πάλι καλά που έχουμε και τις γιορτές και τα γενέθλια και κάνουμε κανένα πάρτυ.
Ροδόπη 2	Ναι πάλι καλά να λες. Που για να πάμε σε αυτά πρέπει να έχουμε κάνει όλα τα άλλα πιο γρήγορα! Πότε να τα προλάβουμε όλα αυτά ε? Τι είμαστε υπεράνθρωποι ?
Χριστίνα 1	Κι έχουμε και όλους τους άλλους να μας φωνάζουν. Έκανες τα μαθήματά σου? Τις ασκήσεις στα μαθηματικά? Έγραψες την έκθεση? Διάβασες για τα αγγλικά? Ετοιμάστηκες για το μπαλέτο?
Μαρία 2	Και άντε και τα προλάβουμε όλα αυτά...

Αγγελική 1	Γιατί τα προλαβαίνεις? Εγώ σχεδόν ποτέ.
Ροδόπη 2	Ποιος τα προλαβαίνει?
Χριστίνα 1	Κι εγώ δεν τα προλαβαίνω, και όλοι μου φωνάζουν.
Μαρία 2	Έτσι γίνεται πάντα. Όλοι μας φωνάζουν. Το έκανες αυτό? Το τελείωσες αυτό? Είσαι έτοιμη? Άντε, ακόμα?
Αγγελική 1	Και να ήταν μόνο οι φωνές!
Ροδόπη 2	Τι εννοείς?
Χριστίνα 1	Ότι οι μεγάλοι δεν σταματούν μόνο στις φωνές.
Μαρία 2	Αν σταματούσαν μόνο εκεί καλά θα ήταν. Σκέψου τι κάνει ο δάσκαλος. Για σκέψου κάθε φορά που κάνουμε φασαρία, που μιλάμε ή δεν τον προσέχουμε.
Αγγελική 1	Περισσότερες ασκήσεις!!!! Κι έτσι την παθαίνουμε.
Ροδόπη 2	Και όχι μόνο αυτό, δεν μπορούμε να του πούμε και τίποτα. Αν του πούμε μπορεί να μας βάλει και ακόμα πιο πολλές.
Χριστίνα 1	Και να ήταν μόνο οι ασκήσεις! Το άλλο, που άλλα μας λένε και άλλα κάνουν?
Μαρία 2	Οι καρπαζιές? Εγώ ακόμα θυμάμαι εκείνη που έφαγα στην Πρώτη Δημοτικού!
Αγγελική 1	Το ότι δε μας πιστεύουν και έχουν έτοιμα δικά τους σενάρια?
Ανδριάννα 1	Και να ήταν μόνο αυτό. Πάμε μετά σπίτι και προσπαθούμε να κάνουμε τα μαθήματά μας, και άμα δεν καταλαβαίνουμε κάτι πρέπει να ρωτήσουμε τους γονείς μας να μας βοηθήσουν. Και άντε να τους πετύχουμε να έχουν χρόνο.
Αναστασία 2	Α, εγώ ρωτάω και την αδελφή μου και άμα δε μου λέει γίνομαι

	κολλισίδα δίπλα της και απαιτώ να μου πει. Για να σταματήσω να την ενοχλώ συνήθως με βοηθάει.
Κρίστου 1	Έξυπνο αυτό! Εγώ όμως δεν έχω αδελφή και η μητέρα μου δουλεύει πολλές ώρες και δεν μπορεί να με βοηθήσει.
Ανδριάνα 1	Κι εγώ το ίδιο και γι' αυτό το λόγο πρέπει εγώ να βοηθώ τον αδελφό μου.
Αναστασία 2	Δεν είναι κακό αυτό, όλα τα αδέρφια βοηθούν ο ένας τον άλλον.
Κρίστου 1	Κακό δεν είναι αλλά έχουμε και άλλες δουλειές, να φτιάχνουμε ας πούμε το δωμάτιό μας.
Ανδριάνα 1	Και αυτό δεν είναι κακό.
Αναστασία 2	Δεν είπα αυτό, αλλά να το φτιάχνουμε όποτε θέλουμε εμείς.
Κρίστου 1	Δε βάζουμε εμείς τους κανόνες, άλλοι μας τους βάζουν.
Ανδριάνα 1	Μα εμείς είμαστε μικροί, μπορούμε να βάλουμε κανόνες?
Αναστασία 2	Σίγουρα όχι, αλλά τουλάχιστον να μας ρωτάνε για αυτούς, ή να τους συζητάμε. Όμως απλά τους μαθαίνουμε και όσο και αν δε μας αρέσουν πρέπει να τους ακολουθούμε.
Κρίστου 1	Το πρόβλημα αρχίζει όταν δεν τους ακολουθούμε. Τότε πέφτει και καμιά καρπαζιά.
Ανδριάνα 1	Από καρπαζιά άλλο τίποτα.
Αναστασία 2	Το καημένο το παιδάκι!!!
Κρίστου 1	Και το σβήσιμο της τηλεόρασης?
Ανδριάνα 1	Το κλείδωμα στο δωμάτιο?

Αναστασία 2	Το τράβηγμα του μαλλιού?
Κρίστου 1	Στο δωμάτιο είναι καλά, κάτι έχεις να κάνεις εκεί, στην τουαλέτα να δεις!!!
Ανδριάννα 1	Στην τουαλέτα?
Αναστασία 2	Ναι ναι, όπως το ακούς!!!! Απίστευτη βαρεμάρα, τι να κάνεις εκεί μέσα!
Κρίστου 1	Τι τραβάμε, τι τραβάμε...
Αναστασία 2	και δεν το μαρτυράμε!!!
Ανδριάννα 1	Τι φωνές είναι αυτές? Ωχ, μαλώσανε πάλι τα αγόρια στην μπάλα και έρχονται.
	[Μπαίνουν ο Παναγιώτης Κ., Παναγιώτης Γ, Δημήτρης, Ρενάλντο και Ουντάρα ο τελευταίος κρατάει μια μπάλα]
Ρενάλντο 1	Ήταν έξω σου λέω.
Παναγιώτης Κ 2	Ήταν μέσα.
Αναστασία 2	Ωχ, πάλι μαλώσανε.
Δημήτρης 1	Ήταν έξω. Πες κι εσύ Ουντάρα.
Παναγιώτης Κ 2	Όχι ήταν μέσα, το τέρμα ήταν από το στύλο του μπάσκετ έως τον κάδο.
Δημήτρης 1	Όχι έως τον κάδο, αλλά έως τη γραμμή. Άρα ήταν έξω.
Παναγιώτης Κ 2	Μα κάθε φορά το τέρμα είναι έως τον κάδο.
Δημήτρης 1	Ε, τώρα ήταν έως τη γραμμή.

Παναγιώτης Γ 2	Και γιατί σήμερα έως τη γραμμή?
Δημήτρης 1	Γιατί η μπάλα είναι δικιά μου ,γιατί το λέω εγώ και ότι λέω εγώ θα γίνεται.
Παναγιώτης Κ 2	Και γιατί έτσι ? Δεν είναι δίκαιο αυτό.
Παναγιώτης Γ 2	Γιατί είναι μάγκας. Πάντα θέλει να κάνει τον μάγκα και να δίνει διαταγές.
Δημήτρης 1	Ναι είμαι, έχεις κανένα πρόβλημα?
Ουντάρα 2	Ελάτε σταματήστε τώρα. Παιχνίδι είναι. Παίζουμε για να περάσουμε καλά.
Ρενάλντο 1	Σταμάτα εσύ.
Δημήτρης 1	Σταμάτα γιατί δε θα ξαναπαίξεις μαζί μας. Είσαι ο πιο καινούργιος και θα κάνεις ότι λέμε. Εξάλλου τους κανόνες τους έβαλα εγώ και το τέρμα ήταν έως τη γραμμή. Και δώσε τη μπάλα μου τώρα.
Παναγιώτης Γ 2	Δεν ήταν από την αρχή.
Δημήτρης 1	Ήταν και επειδή δε με ακούς δε θα παίξεις το επόμενο Σάββατο. Να δούμε με ποιους θα παίξεις. Και εσύ και εσύ και εσύ.
Δήμητρα	Είναι συνηθισμένο στις παρέες τους να τσακώνονται για τέτοιους μικρούς λόγους. Όμως σιγά σιγά συνήθιζαν να το δέχονται και να μην αντιδρούν. Αν αντιδρούσαν μπορεί να ήταν αφορμή για έναν καυγά ή ακόμη περισσότερο την έναρξη μιας απομόνωσης. «Θέλει αρετή και τόλμη η Ελευθερία» είχε

	πει ο Κάλβος. Αρετή για να μένεις πιστός στις ιδέες σου και τόλμη για να μπορείς να τις υπερασπίζεσαι, όποιο και να είναι αυτό το κόστος.
Αναστασία 1	Παιδιά δεν ηρεμείτε λίγο?
Ανδριάνα 2	Θέλουν να κάνουν τους μεγάλους.
Αναστασία 1	Δηλαδή?
Ανδριάνα 2	Ακριβώς όπως οι μεγάλοι, κάποιοι επιβάλλονται σε κάποιους, κάποιοι τους ακολουθούν και κάποιοι τα υπομένουν χωρίς να κάνουν τίποτα, συνήθως οι περισσότεροι.
Αγγελική 1	Αυτό είναι δικτατορία! Όπως παλιά με τον Αρπατίλαο. Έτσι και αυτός είχε συγκεντρώσει την εξουσία στο πρόσωπό του και διοικούσε με το να απαγορεύει, να φτιάχνει δικούς του κανόνες, να επιβάλλει ποινές και να μην ενδιαφέρεται για τα θέλω του άλλου.
Ροδόπη 2	Δηλαδή, λες ότι οι μεγάλοι είναι δικτάτορες?
Αγγελική 1	Δεν ξέρω, δεν μπορώ να το πω αυτό και νομίζω ότι δεν θέλω ούτε να το πω, ούτε να το πιστεύω. Σίγουρα όμως, όπου μπορούν να επιβληθούν, το κάνουν είτε με άσχημο τρόπο είτε με κρυφό.
Ανδριάνα 2	Μα κι εμείς το κάνουμε αυτό. Πόσες φορές δεν απαιτούμε κάτι χωρίς να ακούμε τους άλλους αν μπορούν να μας το δώσουν. Και στους γονείς και στους δασκάλους το κάνουμε. Και ψέματα λέμε, και με ύπουλο τρόπο προσπαθούμε να γίνει το δικό μας. Ας λέμε τα πράγματα με το όνομά τους.
Αναστασία 1	Και όχι μόνο αυτό, νιώθουμε χαρά όταν τα καταφέρνουμε.

Ροδόπη 2	Δηλαδή είμαστε κι εμείς δικτάτορες?
Αγγελική 1	Ε όχι, δεν νομίζω, πάει πολύ! Μάλλον κάνουμε αυτό που βλέπουμε. Εξάλλου εμείς, όσο και να μαλώνουμε την επόμενη στιγμή τα ξεχνάμε.
Ροδόπη 2	Συνηθίζουμε όμως να κάνουμε έτσι, αν και ξέρουμε ότι δεν πρέπει, ότι στεναχωρούμε κάποια άλλα παιδιά.
Αγγελική 1	Και όχι μόνο αυτό, αυτό που κάνουμε κάποιες φορές θα μας το κάνουν και τότε δε θα μπορούμε να πούμε και τίποτα.
Ανδριάνα 2	Ναι, ίσως. Οι μεγάλοι, όμως, γιατί αντιδρούν έτσι?
Αναστασία 1	[Παύση] Μάλλον γιατί έχουν νεύρα. Γιατί δεν μπορούν να ξεσπάσουν εκεί που θέλουν και ξεσπούν εκεί που μπορούν. Το ίδιο κάνουμε κι εμείς. Κι εγώ όταν με τσατίζει η μητέρα μου δε θα φωνάξω σε εκείνη αλλά θα φωνάξω στο σκυλάκι μου.
Ροδόπη 2	Και που θα έπρεπε να ξεσπάσουν?
Αγγελική 1	Σε αυτούς που τους καταπιέζουν προφανώς.
Ροδόπη 2	Και ποιοι είναι αυτοί?
Αγγελική 1	Μάλλον κάποιοι άλλοι μεγάλοι που δεν τους καταλαβαίνουν, που τους βάζουν να κάνουν πράγματα χωρίς να ενδιαφέρονται για το αν θέλουν ή αν μπορούν ή ακόμα και αν πρέπει.
Ανδριάνα 2	Ναι, μα σήμερα δεν είναι όπως παλιά με τον Αρπατίλαο. Σήμερα έχουμε Δημοκρατία. Τόσα χρόνια έχουμε Δημοκρατία!!!
Αναστασία 1	Αφού έχουμε Δημοκρατία γιατί δεν είναι ευτυχισμένοι και όλοι μαλώνουν με όλους?

Ροδόπη 2	Περίεργη Δημοκρατία έχουμε που οι περισσότεροι δεν είναι ευχαριστημένοι, αλλά δυσαρεστημένοι και κατσούφηδες. Στη Δημοκρατία δεν θα έπρεπε οι περισσότεροι τουλάχιστον να είναι ευχαριστημένοι?
Αναστασία 1	Και όχι μόνο αυτό, αλλά και η πλειοψηφία να σέβεται τη γνώμη της μειοψηφίας.
Ανδριάνα 2	Τουλάχιστον παλιά ήξερες ότι ο εχθρός ήταν ο Αρπατίλαος. Τώρα?
Αναστασία 1	Κάτι πρέπει να κάνουμε να τους ξυπνήσουμε, να σκεφτούν, να πάρουν τη Δημοκρατία στα χέρια τους.
Μαριαλένα	<p>Είναι συνηθισμένο οι άνθρωποι μπροστά σε ένα πρόβλημα να ξεχνούν τις διαφορές τους και να ενώνονται για να λύσουν αυτό το πρόβλημα. Έτσι και τα παιδιά και μάλιστα με ακόμη μεγαλύτερο ενθουσιασμό. Ποιο ήταν το πρόβλημα? Έβλεπαν τους μεγάλους άλλα να λένε και άλλα να κάνουν, να τρέχουν από δω και από εκεί, να μην είναι χαρούμενοι, να σκέφτονται συνεχώς, να μην γελάνε αλλά ακόμα και όταν το έκαναν αυτό, να βγαίνει ένα σφιγμένο γέλιο, λες και αυτό να είναι κάτι που έπρεπε να κάνουν.</p> <p>Το πρόβλημα αυτό ένωσε τη μικρή παρέα των παιδιών που , προς στιγμή, άφησαν τις διαφορές τους και ενώθηκαν ξανά μαζί, σαν να ήταν ένα καινούργιο παιχνίδι που τα έβγαζε από τα συνηθισμένα. Σίγουρα όμως δεν ήταν ένα απλό, καινούργιο παιχνίδι που επειδή δεν το ήξεραν δεν το είχαν βαρεθεί. Κάτι άλλο πιο βαθύ τους παρακινούσε.</p>
Ιωάννα Φ 2	Να φτιάξουμε μαγικά μαξιλάρια κι εμείς.
Αγγελική 1	Σαν του Αρπατίλαου?

Άντζυ 2	Όχι σαν εκείνα τα δύο που είχαν εκείνα τα παιδιά και που έβλεπαν ωραία όνειρα.
Κάθριν 1	Και τι θα βάλουμε μέσα?
Μαρία 2	Θα βάλουμε όμορφες στιγμές, φωτογραφίες ας πούμε. Αυτές δείχνουν πόσο ωραία περνάμε όταν είμαστε μαζί ήρεμοι και χαλαροί.
Χριστίνα 1	Να ψάξουμε να βρούμε και άλλα πράγματα να βάλουμε.
Ιωάννα Φ 2	Ζωγραφιές, τραγούδια! Όλα αυτά που μας αρέσουν και μας κάνουν να περνάμε ωραία!
Κρίστου 1	Το σταυρουδάκι που μου έβαλαν όταν βαφτίστηκα. Πάντα το φοράω και είναι κάτι που μου αρέσει πολύ.
Άντζυ 2	Το αγαπημένο μου τσαντάκι. Εκεί έχω και το μικρό λεύκωμά μου με τις φίλες και τους φίλους μου.
Παναγιώτης Κ 1	Εγώ θα βάλω εκείνο το λαστιχένιο μπαλάκι που είχα φέρει στο σχολείο και μου την πήρε ο δάσκαλος πέρσι. Θα πρέπει να του ζητήσω να μου το δώσει. Νομίζω το είδα μέσα στο κουτί του
Ρενάλντο 2	Να βάλουμε και τις τάπες που παίζουμε?
Κάθριν 1	Και αυτό το βραχιόλι που το αγαπάω. Μου το έδωσε η γιαγιά μου πέρσι το καλοκαίρι, στις διακοπές.
Ιωάννα Γκ. 2	Κι εγώ τις μπογιές μου. Μου αρέσει πολύ να ζωγραφίζω.
Αγγελική 1	Όλοι θα βρούμε από κάτι να βάλουμε. Κάτι αγαπημένο για να μπορούν να δουν όμορφα όνειρα και να προσπαθήσουν αυτά τα όνειρα να τα κάνουν πραγματικότητα.

Ουντάρα 2	Ωραία όλα αυτά, αλλά είμαστε μόνο μερικά παιδιά, και οι γονείς μας δεν φτάνουν να αλλάξουν τον κόσμο.
Αγγελική 1	Έχει δίκιο!...(παύση- σκέφτονται).... Θα το πούμε και σε άλλα παιδιά και αυτά με τη σειρά τους σε άλλα.
Αναστασία 2	Ναι, ναι, ναι. Να τους το πούμε στο φροντιστήριο, στο ωδείο, στο σχολείο. Να πάρουμε τηλέφωνα. Να τους το στείλουμε με mail.
Αγγελική 1	Και πως αυτά τα μαξιλάρια θα γίνουν μαγικά?
Αναστασία 2	Θα γίνουν, θα γίνουν..... Θα γίνουν επειδή το θέλουμε! Επειδή όταν θέλουμε κάτι πολύ τότε το καταφέρνουμε. Κι εμείς θέλουμε να δουν ξανά οι δικοί μας όμορφα όνειρα για να αλλάξουν τον τρόπο με τον οποίο βλέπουν τα πράγματα. Γι' αυτό θα γίνουν.
Ανδριάννα 1	Και πότε θα βάλουμε όλα αυτά τα πράγματα στα μαξιλάρια τους?
Αναστασία 2	Σε δυο μήνες από τώρα, θα προλάβουμε και να οργανωθούμε και να ειδοποιήσουμε όλους όσους ξέρουμε και αυτοί με τη σειρά τους τους άλλους.
Αγγελική 1	Άντε πάμε τώρα γιατί έχουμε δουλειά.
Μαριαλένα	Κι έτσι έγινε. Από το ίδιο απόγευμα όλα τα παιδιά άρχισαν να ειδοποιούν άλλα παιδιά, με τηλεφωνήματα, με mail, σε πάρτυ, σε γνωστούς. Κάποιο παιδί έφτιαξε και blog στο δίκτυο και μπορούσαν να ειδοποιήσουν και άλλα παιδιά σε άλλες χώρες. Κάποιο άλλο έφτιαξε ειδική σελίδα σε Site κοινωνικής δικτύωσης. Κάποιο άλλο το είπε στο σκυλάκι του και

	<p>περίμενε ότι και αυτό με τη σειρά του θα το πει σε κάποιο άλλο σκυλάκι και αυτό στο μικρό αφεντικό του.</p> <p>Δούλεψαν πάρα πολύ στο να ειδοποιήσουν όλους όσους ήξεραν. Και όσα παιδιά το μάθαιναν ειδοποιούσαν και αυτά με τη σειρά τους όλα όσα ήξεραν. Έτσι σιγά σιγά το νέο αυτό γινόταν γνωστό και όλα τα παιδιά άρχισαν να προετοιμάζονται.</p> <p>Οι μεγάλοι δεν πήραν είδηση. Ήταν απασχολημένοι με άλλα πράγματα, με τις δουλειές τους, με τα οικονομικά τους, με τους μισθούς τους, με έσοδα έξοδα, με αποδείξεις, με το πετρέλαιο που ακρίβυνε και ερχόταν και χειμώνας, με τις αυξήσεις στο Super Market, στα δίδακτρα...</p>
Δήμητρα	<p>Άρχισαν, λοιπόν, τα παιδιά να μαζεύουν τα αγαπημένα τους μικρά πράγματα. Φωτογραφίες από διακοπές, από γιορτές, από εκδρομές. Μικρά δωράκια που συμβόλιζαν την αγάπη των μεγάλων στα παιδιά όπως συμβολικά κοσμήματα, σταυρουδάκια, δαχτυλίδια, βραχιόλια. Τέτοια δώρα όμως, όχι εκείνα τα εφετζίδικα που μετά από τη χρήση δύο ωρών στέκονταν κάπου παραμελημένα. Ζωγραφιές που είχαν κάνει τα παιδιά και άλλες μικρές κατασκευές. Μικρά πραγματάκια με τα οποία παίζανε τα παιδιά στους δικούς στους φανταστικούς κόσμους. Αυτοκολλητάκια και μικρές σφραγιδούλες. Στρατιωτάκια, υπερήρωες, ξεφτισμένα κουκλάκια που δεν τα πέταγαν όμως. Ένα αγοράκι μάζεψε και λίγες τρίχες από το σκυλάκι που είχαν στο σπίτι, τις έκανε ένα κουβαράκι και τις κράτησε για να τις βάλει μέσα. Ένα κοριτσάκι έψαξε και βρήκε τις παλιές πουέντες του, ήταν λίγο σκισμένες και τλαιπωρημένες αλλά δεν πειράζει, ήταν τα πρώτα παπούτσια χορού του. Κάποιο έβαλε μια χορδή από την</p>

	<p>κιθάρα του και την αγαπημένη παρτιτούρα του. Σε άλλες χώρες που δεν είχαν πολλά πράγματα όπως τα παραπάνω, τα παιδιά μάζεψαν τα αγαπημένα τους παιχνίδια όπως βότσαλα ή καρπούς, μικρές βαρκούλες από φλούδες δέντρων, βραχιόλια από φύλλα δέντρων. Όλοι αποθήκευαν κάτι, ότι έβρισκαν, ότι είχαν, ότι τους έκανε ευτυχισμένους.</p>
Μαριαλένα	<p>Όχι όλοι. Υπήρχαν και κάποια παιδιά που δεν ήθελαν να πάρουν μέρος. Έλεγαν ότι τα πράγματα γι' αυτούς και τους γονείς τους ήταν καλά και ότι καλύτερα δε θα μπορούσαν να είναι. Κανείς δεν μπορούσε να πει με βεβαιότητα αν το πίστευαν πραγματικά ή από φόβο δεν ήθελαν να ασχοληθούν με αυτό. Δε ήταν όμως πολλά αυτά τα παιδιά και σίγουρα δεν μπορούσαν να κόψουν αυτό το κίνημα που είχε αρχίσει να δημιουργείται.</p>
Δήμητρα	<p>Οι μέρες κυλούσαν και έφτασε ο χρόνος που θα έβαζαν τα πράγματα μέσα στα μαξιλάρια. Εκείνη τη μέρα τα παιδιά έβγαλα από τα κουτιά, από τα ντουλάπια τους, από τα συρτάρια τους, από τα γραφεία τους και τις τσάντες τους όλα όσα είχαν μαζέψει αυτούς τους δύο μήνες. Βρήκαν το χρόνο που οι γονείς τους ήταν απασχολημένοι - δεν ήταν και δύσκολο αυτό- έκαναν μικρές τρύπες στα μαξιλάρια και έχωσαν όλο αυτό το θησαυρό με την ελπίδα ότι θα καταφέρουν το σκοπό τους.</p> <p>Έρθε το βράδυ και έπεσαν όλοι για ύπνο. Τα παιδιά άργησαν να κοιμηθούν γιατί είχαν αγωνία για το αν θα πετύχει το σχέδιό τους, αν θα αποφασίσουν οι μεγάλοι να διεκδικήσουν την ευτυχία τους. Όμως και αυτά τα πήρε ο ύπνος. Εξάλλου τα δικά τους όνειρα ήταν ο μοναδικός τους σύμμαχος.</p>

Μαριαλένα	Την άλλη μέρα το πρωί οι μεγάλοι έφυγαν για τη δουλειά τους και τα παιδιά για το σχολείο. Κανένα από τα παιδιά δεν ήξερε αν είχε πετύχει το σχέδιό τους. Ήταν λίγο μαγκωμένα. Προσπαθούσαν να δουν κάποιο σημάδι αλλαγής. Κάτι που θα τους έκανε να καταλάβουν ότι το σχέδιό τους πέτυχε. Όμως φοβόνταν μήπως δεν είχαν πετύχει και μήπως όλη αυτή η προσπάθεια είχε πάει στράφι. Όλα έδειχναν ότι ήταν μια συνηθισμένη μέρα. Ήταν όμως?
	[Μια μητέρα και ένα παιδί, λίγο πριν το αφήσει έξω από το σχολείο]
Κάθριν	Το μεσημέρι θα σε πάρει η γιαγιά από το σχολείο, θα πάτε σπίτι, θα κάνεις τα μαθήματά σου, θα διαβάσεις και για τα αγγλικά σου και μετά θα σε πάει στο φροντιστήριο.
Ανδριάννα	Εντάξει μαμά.
Κάθριν	Έλεγα να έρθω να σε πάρω εγώ από τα Αγγλικά να πάμε λίγο στην πλατεία και να έρθει να μας βρει εκεί ο πατέρας σου για να πάμε καμιά βόλτα. Μην κλειστούμε και πάλι σήμερα μέσα. Ίσως πούμε και στον Μιχάλη και στους γονείς του αν μπορούν να συναντηθούμε όλοι μαζί. Να μην είσαι κι εσύ μόνη.
Ανδριάννα	Μα πρέπει να φτιάξω το δωμάτιό μου, έτσι μου είπες εχθές.
Κάθριν	Ναι ... Θα το κάνουμε μαζί όταν γυρίσουμε το βράδυ. Άντε τώρα, και κοίταξε να είσαι έτοιμη το απόγευμα.